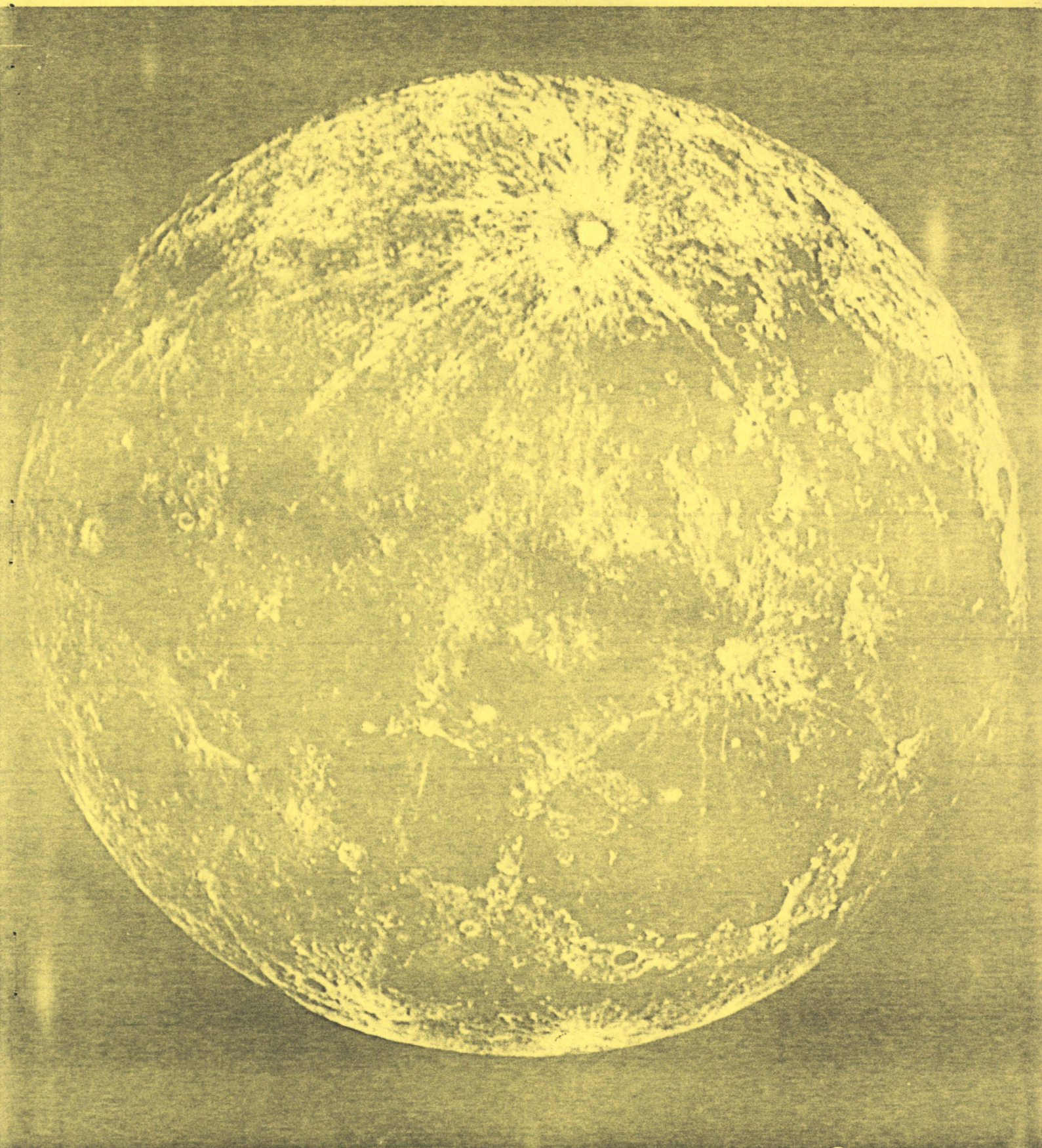

1978

ARGUS

NR. 5

Argus är en medlemstidning för Gävleborgs UFO förening som är medlem i Riksorganisationen UFO - Sverige.

Argus utkommer med sex nummer per år och ingår i medlemsavgiften.

ANSVARIG UTGIVARE: Styrelsen

Ordförande: Ove Strand

V.Ordförande: Stig Myrin

Sekreterare: Maud Myrin

Kassör: Ove Holmgren

Gävleborgs UFO förening

Adress: Gävleborgs UFO förening c/o Ove Holmgren

Brynäsgatan 34 A 802 33 Gävle

Telefon: 026/182289 Ove Holmgren

026/103095 Ove Strand

Medlemsskap: 40kr/år. Familjekort 60 kr/år. Pensionärer, skolungdom under 18 år 20kr/år. Medlemsavgift sättes in på postgiro 21 45 89 - 4

REDAKTIONELLT

Lite funderingar om resa i tiden.

Hejsan jag heter Roland och har lite funderingar om resor och liv i universum. Kanske har även ni funderat över detta.

När ni har varit ute en mörk höstkväll och tittat upp mot natthimlen en stjärnklar kväll och sett detta myller av stjärnor som vi kallar Vintergatan, så kanske ni ställer frågan, finns det liv därute? Finns det liv på andra solsystem än vårt eget? Vår galax Vintergatan innehåller ca. 100 miljarder stjärnor. Anromedagalaxen ca. 200 miljarder stjärnor, tar man dessa siffror 300 miljarder och halverar dem så får vi talet 150 miljarder halverar vi ytterligare så blir det 75 miljarder. Vi kan hålla på att halvera en bra bit till, men det är onödigt det blir miljoner stjärnor kvar bara i dessa båda galaxer och hur många galaxer finns det? Miljoner, miljoner chanser att det skall finnas liv i universum. Tja chansen är som ni ser mycket stor, men avstånden då, hur är det med det, till vår närmaste snarlika galax är det 2,2 miljoner ljusår. Det tar alltså 2,2 miljoner år för ljuset att färdas från Andromeda till vår galax Vintergatan.

Ljusets hastighet är 300000 km/sek, den snabbaste hastighet som människan kommit upp till är 40000 km/tim.

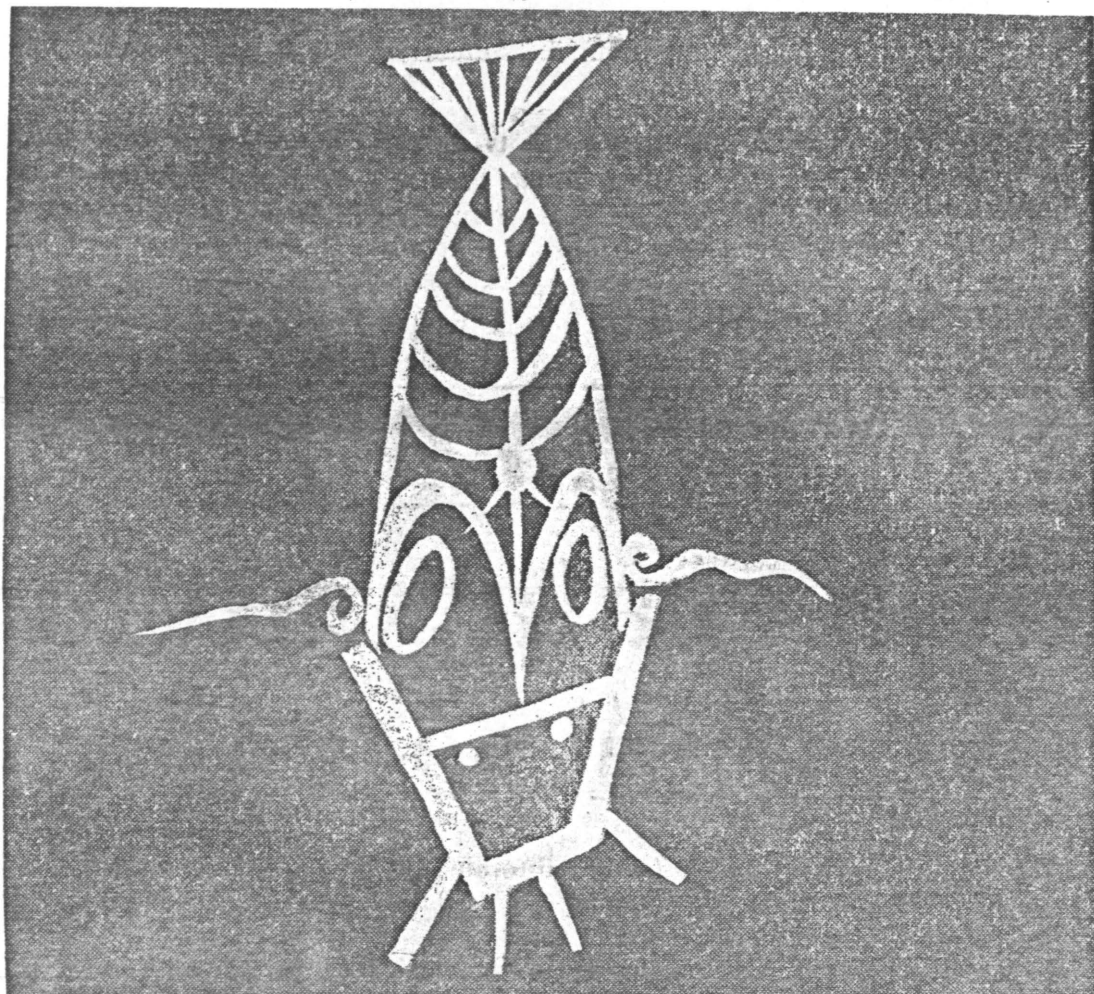
Nej nog måste det till helt andra färdssätt, om man skall kunna överbygga de enorma avstånd som gäller i universum.

Den teori som ligger närmast till hands är kanske den om att färdas i en annan dimaension. Låt oss anta om man har en hastighet som överskrider ljusets så kanske man kommer in i en helt annan dimension där helt andra betingelser råder över tid och rum. Med hjälp av denna sk. tidsskorridor skulle man kunna färdas enorma avstånd utan särskilt mycket tidsspillan. Tänk er det: Vi startar resan till Andromedagalaxen 2,2 miljoner ljusår bort, går in i den sk. tidsskorridoren och är framme vid galaxen samma dag som vi startade, fantasier eller kanske en avlägsen verklighet tja, vem vet.

"REDAKTIONEN"

Här representerad av
Roland Östlund

FICK DOGONERNA BESÖK FRÅN STJÄRNAN SIRIUS?

En av "nommerna", de fiskliknande varelser som enligt dogonerna kom till jorden från Sirius. De stora avlånga "ögonen" är varelsens andningshål.

UNIVERSUM.

Vi tror numera att det finns liv – och även avancerat liv – på många håll ute i universum. Men har vår jord någonsin fått besök av varelser från en annan stjärna?

Många har ju påstått att detta har skett. Jag har hittills aldrig varit frestad att tro på deras argument, dessa grumliga antydningar som skymtar i gamla myter, eller på vittnesmålen från folk som tror sig se alla slags "flygande föremål". Ändå är saken värd att ta på allvar: interstellära resor är förmodligen inte omöjliga. För några månader sedan utkom i London en uppmärksam och ytterst förbryllande bok i vilken en ung amerikansk orientalist försöker visa att besöket faktiskt har ägt rum. Varelser från en annan planet skulle ha spelat en roll i människans historia. Boken är *The Sirius Mystery* (Sidgwick & Jackson, 6,95 pund), och författaren heter Robert K G Temple.

FANTASIFULL.

Temple är inte mindre fantasifull än sina föregångare; men han sitter inne med helt andra kunskaper i antikens mytologi, litteratur och historia, och han kan en del annat. Ibland handskas han med sin lärdom på ett sätt som måste få håret att resa sig på allvarsamma akademiska forskare. Han berättar dock om högst egendomliga ting så egendomliga att hela vår världsbild kan komma i gungning om uppgifterna är riktiga. Kanske är alltsammans nonsens; men jag vill inte alldeles utesluta att Temple kan ha rätt.

Det viktigaste i boken är hans referat av uppteckningar från dogonstammen i det västafrikanska Mali. Han har läst studier av de franska antropologerna Marcel Griaule och Germaine Dieterlen, och han återger många oväntade notiser som forskarna själva har nämnt bara i svår överkomliga vetenskapliga rapporter (exempelvis *Le Renard Pale*, utgiven i Paris 1965). Dogonerna tycks känna till den heliocentriska världsbilden; de nämner Juptiers fyra största månar. Kanske också ringen kring Saturnus. De beskriver helt riktigt Vintergatan som ett stjärnsystem, och – vilket är häpnadsväckande – de talar om den som en roterande "spiralvärld". De anser att universum är "oändligt men dock mätbart". Man skulle kunna tro att dogonernas totempräster hade studerat den västerländska astromins världsbild, men deras traditioner är äldre än den västerländska vetenskapen.

SIRIUS.

Det mest häpnadsväckande är deras "informationer" om Sirius, en stjärna som spelar en oerhört viktig roll i deras myter och riter. De talar om en liten och mycket tung stjärna, po tolo, som kretsar kring Sirius på 50 år. Marcel Griaule såg dem rita dess bana med hirsgröt på ett jordgolv, och en astronom kan genast konstatera att detta är banan för den "vita dvärgstjärna", Sirius B, som faktiskt kretsar kring Sirius på 50 år.

Dogonerna berättar om den ytterligt täta materia, sagala, som stjärnan består av och som inte finns på jorden, och astrofysiken har lärt oss att Sirius B är sammansatt av en "degenerad" materia med en utomordentlig stor täthet. Vad de berättar om po tolo är till en förbluffande grad riktig; men ingen kan se stjärnan från jorden utan teleskop.

KORSFÄST.

De nämner också en tredje stjärna, och att det kretsar en planet kring den. Om detta vet astronomerna ännu ingenting, men försök pågår att finna denna "Sirius C".

Vidare berättar dogonerna om ett besök från världsrymden: en gång landande en "ark" på jorden, bullrade och eldsprutande, och ur arken steg ett slags fiskliknade amfibier som kallas (eller som kallade sig själva) nommer. De kom från Sirius, sända hit av den högste guden, Amma.

Egendomliga ting utspelade sig i samband med arkens landning, och man anar influenser från kristendomen. En av nommerna offrade sig för den orena människan och blev korsfäst på ett "kilena-träd". Det finns emellertid detaljer i berättelsen som antyder att det faktiskt kan ha varit rymdfarare som landade. För övrigt har även sumerer och babylonier berättat om fiskliknande främlingar, "vissa monster", och det hela bör ha hänt, om det verkligen hände – för inemot 6000 år sedan.

Man möter hos dogonerna antydningar om att människan är en kosmisk sett misslyckad varelse, ett slags utvecklingsstörd art, visserligen intelligent men högst bristfällig i fråga om etik och moral. Människan är "den bleka räven", ett av skapelsens olycksbarn. Nommerna är våra mer lyckade syskon och en dag skall de återkomma hit, för att kanske göra slut på vår eländiga tillvaro.

I MYTERNA.

Templens bok är en kofunderande upplevelse. Han gör stora ansträngningar för att återvinna kunskapen om Sirius, nommerna och landningen i antika och forntida myter; jag är inte övertygad om att han har lyckats men en del av hans hypoteser är intressanta. Ibland är han irriterande okritisk, men det vore synd om detta skulle avskräcka fackmännen från att läsa honom. Hans uppgifter måste kontrolleras av andra forskare, och de måste bedömmas utan förutfattade meningar. Skulle han trots allt ha rätt - om än bara till en del - får vi nog lära oss att se kulturens och vetenskapens historia i ett annat perspektiv än förr. Måhända är alltsammans fantasier och humbug. Men det är också möjligt att Robert Temple har skrivit århundradets mest sensationella bok.

/Taget från Dagens Nyheter 3 april 1977/
/Peter Nilsson/

----- oooooooooo000oooooooooooo -----

INFORMATION FRÅN FÄLTFORSKARKURS I KÖPING 9 - 10 sep. 1978.

Centralgruppen ordnade en fortsättningskurs för fältforskare. Två medlemmar från Gävleborgs UFO - förening åkte ner på kursen då den började redan på lördag förmiddag kl. 10.00. Dessa två medlemmar var Jörgen Carlsson och Roland Östlund.

Lersäters kursgård.

försvaret, fanjunkare Kent Sigvardsson och två befälselever. Militären hade en demonstration av ljusfenomen. Dom begav sig i väg till sin operationsbas ett par kilometer längre bort längs Lundbysjön. På detta avstånd började de uppskjutningen av en rad pjäser. Först singalpistol och sedan ljusgranater för att efter ca: 15 min skjutande avsluta med en serie bländande fallskärmsbloss.

Anders Gernant inledde kvällens föredrag och visade diablerbilder om friskvård och cellers uppbyggnad. Efter Gernants information följde musikunderhållning, som utfördes av Åke UFO. Han började med att spela dragspel och fortsatte sedan med en mängd andra instrument som han hanterade mycket skickligt. Sedan kom Anders Gernant tillbaks och utförde häpnadsväckande magi och trolleri konster.

Därefter kom två representanter från

forts.

Foton: Roland Östlund.

Tyvärr började det regna och på grund av detta måste flyguppvisningen med en Commander 114 inställas. Kursen gick vidare kl.23.30. med sammanfattning av militärens uppvisning. Sedan beslöts det att nybörjarkursen skall förläggas i maj månad och fortsättningskursen i september. Efter detta beslut så var det slut på denna dag och då kände alla sig nöjda med dagen. Kursen fortsatte sedan kl.09.00 på söndagsmorgonen. Fem kursdeltagare fick utreda en fingerad UFO-landning under ledning av Juan Manzares, medan resten av kursdeltagarna såg på.

Övre bilden:
Som synes på bilden var det ett flertal deltagare som vågade sig ut, fast det var en regning och grå dag.

Nedre bilden:
Detta visar hur en fingerad UFO-landning ser ut.

Q()()()()()()()()()()()()()()()()()()

OBS! OBS! OBS! OBS! OBS! OBS! OBS! OBS!

TILL MEDLEMMAR: VI FINNS VARJE ONSDAG I GAMLA HILLE SKOLA KL. 19.00.

VÄL MÖTT.

Den kan berätta om ett gyllene rymdskepp som kom från stjärnorna. Men detta skepp kom en kvinna - Orjana var hennes namn - för att fylla sin uppgift att bli urmoder för jordens barn. Orjana hade bara fyra fingrar på var hand, förenade med simhud. Urmodern orjana födde sjuttio jordbarn och återvände sedan till stjärnorna.

Faktiskt finner man i Tiahuanaco hållristningar och bilder av fyrfingrade varelser. Ristningarnas ålder går inte att bestämma. Ingen människa under någon av oss känd tidsepok har sett Tiahuanaco annat än i ruiner.

Vilken hemlighet döljer denna stad för oss? Vilket budskap från andra världar väntar på att dechiffreras däruppe på den bolivianska högslätten? Vi har ingen plausibel förklaring till vare sig ursprunget eller slutet för denna kultur. Men den saken har inte hindrat en del arkeologer att djärvt och självsäkert påstå att ruinstaden skulle vara 3 000 år gammal. De har fått sin datering med hjälp av ett par löjligen lerfigurer, som emellertid inte kan ha något som helst med monolitepoken att göra. Man gör det minst sagt lätt för sig - man limmar ihop ett par gamla skärvor, letar rätt på ett par närliggande kulturer, klistrar en etikett på sitt restaurerade fynd och - simsalabim! - plötsligt passar allting så underbart fint in i ens så utomordentligt beprövade tankesystem. Och erkänns måste att denna metod förvisso är så oerhört mycket enklare än att ge sig i kast med tanken på en helt förvirrande teknik eller rent av möjligheten att här skulle ha funnits rymdfarare en gång i en grå forntid. Det skulle ju bara komplicera problemet alldeles i onödan.

Och låt oss inte glömma Sacsayhuaman! Då menar jag inte den fantastiska befästningsanläggning från inkatiden som ligger bara ett kort stycke ovanför det nuvarande Cuzco - inte de monolitiska blocken på över hundra ton inte de över femhundra meter långa och arton meter långa och arton meter höga terrassmurar, där turisterna numera ställer upp sig och tar sina foton. Nej jag tänker på det okända Sacsayhuaman, som ligger bara en knapp kilo - meter från det världsberömda inkafästet.

Vår fantasi räcker bara inte till för att räkna ut med vilka tekniska hjälpmedel våra förfäder kunde hämta upp ett monolitiskt klippblock på över hundra ton ur ett stenbrott, transportera det till en annan och avlägsen plats och bearbeta det vidare där. Genom vår egen tids tekniska prestationer tämligen skamfilade fantasi får en ren chock när vi ställs inför ett block på uppskattningsvis 20 000 ton. Men på återvägen från befästningen i Sacsayhuaman upptäcker man, bara några hundra meter därifrån, i en kraterslutning just ett sådant vidunder ett enda stenblock som är stort som ett flervåningshus. Det är beatbetat på bästa hantverkarmaner, har trappsteg och ramper och pryds av spiraler och gropar. Är det så absolut felaktigt att föreställa sig att arbetet med detta oerhörda stenblock inte kan ha varit bara en fritidssysselsättning för hobbyintresserade inkas, utan att det snarare måste ha tjänat något - ännu inte uppklarat ändamål? För att gåtans lösning inte skall bli alltför enkel står hela det väldiga blocket på huvudet. Trappstegen går alltså åt fel håll; hålen pekar som granathål åt alla möjliga håll; underliga fördjupningar, inte olika stolsitsar, hänger fritt svävande i rymden. - Vem kan alls föreställa sig hur människohänder och människokraft burit sig åt för att frilägga, transportera och bearbeta detta väldiga block? Vad är det för krafter som har ställt det upp och ner?

Vilka titaniska krafter har varit i verksamhet här?

Och i vilket syfte?

/Fortsättning i nästa nummer./

Utdrag ur E. V. Dänikens "Olösta gåtor.."

LJUSKLOT?

(ur UFO-Gävles intervjumaterial)

Tisdagen de 16 november 1976 vid 19-19.30-tiden tittade jag av en händelse ut genom ett fönster, som vetter åt vänster. Emellan ett hus har jag utsikt över en bit av Västra Vägen, som ligger omkring 200 m bort. Det är infarten till Gävle från Sandviken och där finns belysning. Bortom Västra Vägen ligger Stadsträdgården och Boulongerskogen, där finns alltså bara träd. Jag såg bortom trädtopparna en stor "lampa", som var ungefär som 4 st vanliga gatubelysningar men hade gulare och "varmare" sken. Den här kraftiga "lampan" var inte stilla utan rörde sig sakta från den ena sidan till den andra. Det var nog därför jag lade märke till den. Jag tror jag stod och tittade på den ungefär en halv minut. Sen försvann den hastigt, som om någon tryckt på en knapp.

Eva Emmoth

Det var på kvällen den 16/11 1976 som jag såg det mystiska föremålet på himlen. Jag cyklade norrut från Trefaldighetskyrkan och vände just upp huvudet för att se hur mycket kyrkklockan var, då en lysande rund prick på himlen tilldrog sig min uppmärksamhet. Först trodde jag det var ett flygplan bakom molnen, för det var en ljus ring som av dimma kring föremålet. Jag stannade cykeln för att se bättre, men då försvann det snabbt, efter att ha färdats en liten sträcka på himlen. Sen var det helt borta. Allt gick så fort, men jag tyckte mig se skenet runt objektet hade en blåvit färg. Eftersom jag tittade på klockan, vet jag att den var exakt 20.15 När jag kom hem och berättade händelsen, sa mamma att hon också sett något konstigt åt Valbo-hållet c:a 3 kvart före jag såg det.

Karin Emmoth

LULEÅ, 16/11 1976

På tisdagskvällen mellan klockan 18 och 19 var Olle Rostmark, 35, ute på nöjestur i sin bil på en liten skogsväg. När han kom ut ur en kurva fick han se ett kraftigt sken på vägen. Det verkade nästan som om ljuset som kom uppfra från sökte något. Ljuskäglan följde vägen mot Olle Rostmarks bil. Inom en sekund kolliderade den med bilen. Hela bilen skakade till och Olle fick som frossa i hela kroppen. När han kom hem darrade han så att han knappt kunde stå på benen. Dagen därpå kunde inte Olle gå till Jobbet. Han kunde inte se klart, allt verkade dimmigt. En läkare han besökte trodde han svetsat utan skyddsglasögon och skadat ögonen.

/Norrländska Socialdemokraten, 20/11 - 76

Hudiksvall 19/11 1976

Vid halvsjutiden på fredagsmorgonen skulle en dam på öster i Hudiksvall släppa ut sin katt, då hon fick se tre illröda klot som bildade en triangel och långsamt gled fram över trädtopparna. Inte ett ljud hördes. Hon sprang in och ringde till en granne som också gick ut och tittade. Efter fem minuter gled de lysande kloten ned bakom trädtopparna och bort över Östanbäck.

/Hudiksvalls-Tidningen, 20/11 -76

MYSKO?

KURT NILSSON, från Trehörningsjö som har sett tre varelser från rymden!

HUR KÄNNES DET I DAG DÅ?

- jo det känns bara bra. Jag vet vad jag har sett och folk får väl tro vad de vill.

Vad var det egentligen du såg?

Det vet jag egentligen inte riktigt. Jag kan inte det själv, men det måste ha varit nån sorts rymdmänniskor.

Var hände det här?

Jag var uppe på ett berg som heter Hemlieden tre mil norr om Örnsköldsvik för att lyssna på kommunikations radion. Då fick jag se ett eldsken ungefär 100 meter bort från min bil.

Ut ur en farkost som ser ut som en tekopp med kupol kommer tre personer, ungefär tre meter höga. Den som går i mitten bär på något som liknar en militärspade.

Blev du rädd?

- Lite rädd, men mest nyfiken. Jag slog på strålkastarna, men då blev allt svart. Nu blev jag ordentligt skraj och tänkte att det är nog bäst att åka hem. Först backade jag några meter, väntade några minuter. sen slog jag på lyset igen och då stod dom där alla tre igen. Han med spaden viftade mot mej och sen slocknade ljuset.

- Hur såg rymdvarelserna ut?

- Svårt att säga, men jag uppfattade dem som en grå massa i rymddräkter

Det är många som säger sej ha sett okända flygande föremål och även människor från rymden, men sällan har man kunnat visa någon bild eller annat bevis på att de faktiskt existerar?

- Jag vet att det är många som tvivlar, men jag har sett nåt, även om jag inte kan säga vad det var.

Till sist, vad önskar du dej mest av allt just nu?

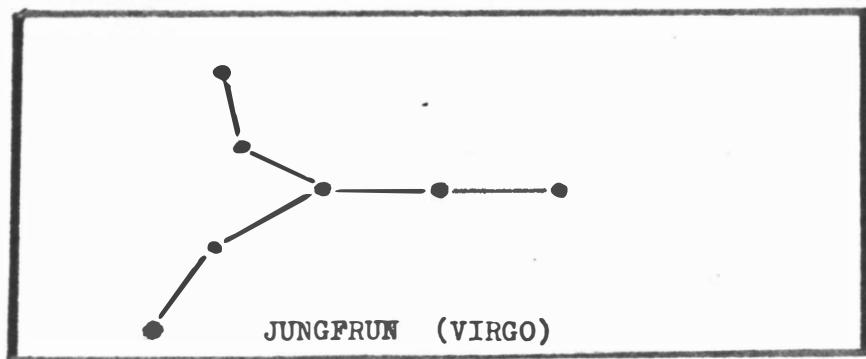
- Jag skulle gärna vilja träffa de där figurerna en gång till och se vad det är för ena.

Det var här jag såg eldskenet, berättar Kurt Nilsson.

/Ur Aftonbladet fredag 21 okt 1977/
/Christer Nilsson/

ASTRONOMI

FLARES

Intensiva kortvariga störningar uppträder ibland i kromosfären. Dessa kromosfäriska eruptioner kallas vanligen flares. I ett ha-filter eller i ett spektrohelioskop, ett annat solinstrument som isolerar en enda våglängd, syns flares som intensivt lysande bildningar. De studeras huvudsakligen i vätets röda linje, ha-linjen. I allmänhet är flares av kort varaktighet, med ellivslängden för en flare är ca 15 minuter men i sällsynta fall kan de vara så länge som en timme. En flare uppträder nästan i samband med solfläckar. Ibland befinner den sig rakt ovanför fläcken eller vid dess rand men sällan på ett sådant avstånd att det kan råda något tvivel om till vilken solfläcksgrupp den hör. Utsträckningen hos flares varierar, många är endast synliga som små ljusa flarepunkter, medan andra kan uppta ytor på flera hundra miljoner kvadratkilometer. Flaren har ofta en trådliknande struktur. Eftersom flares förekommer i samband med solfläckar följer flareaktiviteten solfläckarnas 11-års-cykel, olika fläckgrupper visar olika flareaktivitet. Vissa fläckar producerar ett stort antal flares medan andra kanske inte ger upphov till någon.

SURGES

En företeelse som är besläktad med flarefenomenet är de intensivt lysande gastungor, s.k. surges, som ibland kan ses skjuta ut från solranden med mycket höga hastigheter. De kastas ut med en hastighet av något eller några hundra kilometer per sekund och når en höjd på flera tiotals tusen kilometer. Efter att ha nått sin maxihöjd suges de åter in i solytan med accelererande hastighet, hela förloppet tar vanligen inte mer än 20 minuter.

FÖRTECKNING ÖVER STJÄRNBILDER

Andromeda	Indianen	Paradisfågeln	Ödlan	Haren
Vattumannen	Lejonet	Örnen	Altaret	Vågen
Väduren	Kusken	Lilla Lejonet	Vargen	Lyran
Lodjuret	Giraffen	Björnvaktaren	Kräftan	Kölen
Jakthundarna	Oktanten	Mikroskopet	Påfågeln	Orion
Stora hunden	Pegasus	Vinkelhaken	Perseus	Puppis
Lilla Hunden	Fiskarna	Ormbäraren	Cepheus	Nätet
Södra Fisken	Stenbocken	Ormens Stjärt	Skytten	Pilen
Kameleonten	Valfisken	Bildhuggaren	Delfinen	Korpen
Ormens Huvud	Cassiopeia	Bernices Hår	Skölden	Bägaren
Södra Kronan	Kentauren	Norra Kronan	Passaren	Duvan
Skorpionen	Sextanten	Södra Korset	Svanen	Oxen
Svärdfisken	Teleskopet	Stora Björnen	Jungfrun	Draken
Triangeln	Flygfisken	Lilla Björnen	Tukanen	Floden
Tvillingarna	Vattenormen	Lilla Räven	Tranan	Hydran
Herkules	Seglet			

UFO-BÖCKER

Fry Daniel: Utvecklingens kurva.

(Parthenon 1960)

Kjellson Henry: Försvunnen teknik.

(Mybloms 1973)

Pauwels S. & Bergier: De omöjliga möjligheternas planet. (Berghs 1970)

Répits Lehel: Kreativitet - en outnyttjad resurs.

(Hermods 1974)

Semitjov Eugèn: De otroliga tefaten.

(A. & Kärnek. 1974)

ASTRONOMI-BÖCKER

Nilsson Karin: Astronomi från början.

En grundläggande bok för amatörastronomen. (Hermods Skola)

Urey C. & Hall Tord: Solsystemet.

Med ett rikt illustrationsmaterial beskrivs våra grannplaneter och solsystemets uppbyggnad. Även de senaste upptäckterna presenteras. (Brombergs)

Taylor John: Rymdens svarta hål.

Det har sagts att förekomsten av "svarta hål" i rymden innebär "den största krisen för fysiken i vår tid". Professor John Taylor försöker i den här boken ge besked om vad ett svart hål är och hur oroande dess förekomst är för människan. Han gör det på ett språk som också en lekman kan förstå. (Berghs)

SCIENCE FICTION

Bester Alfred: Ensam mot universum.

Brottslighet i solsystemet, i en framtid då brottslighet är otänkbar - utom för den som har obegränsade resurser till förfogande.

Blish James: Flykt mot framtiden.

Noveller om människan och universum, åtta magnifika science fiction-noveller av en mästare.

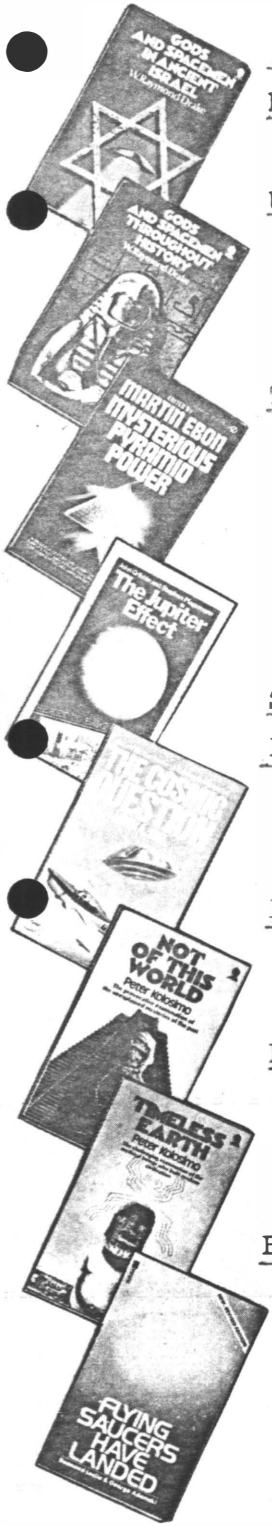
Brown Fredric: Vilken vanvettig värld.

Tentakelförsedda monster från rymden, rymdhjältar, krig mellan stjärnorna - det var som ett skämt, men det var en ung rymd-fantast som fått alla sina drömmar förverkligade.

Brunner John: Stjärnfall.

I en oändligt avlägsen framtid står en dekadent mänsklighet inför ett fruktansvärt komiskt hot.

Ove H.

1 okt. 1948

GRODMAN I 27 MINUTERS LUFTSTRID MED LYSANDE SKIVA.

Löjtnant George F. Gorman har under 27 minuter utkämpat en luftstrid med ett flygande tefat över Fargos flygfält i North Dakota. Han jagade ljuset upp och ner, undvek med knapp nöd att kollidera med det och förlorade det slutligen ur sikte på 4.500 meters höjd sedan angriparen flugit ifrån honom. Två trafikledare samt några civilpersoner i ett annat flygplan var vittnen till striden.

8 april 1949: Los Angeles Times.

PARKARBETARE SER FLYGANDE SKIVA.

Två arbetare i Griffith Park har rapporterat att de sett en flygande skiva som flög mycket snabbt. Den efterlämnade en strimma av vit rök och flög norrut i sicksackkurs. Höjden uppskattas till omkring 1.500 meter och skivornas diameter till cirka 15 meter. Griffithobservatoriet meddelar att man där inte sett eller hört något ovanligt.

27 april 1949: Los Angeles Times.

FLYGANDE TEFATEN INGET SKÄMT, SÄGER FLYGVAPNET EFTER UNDERSÖKNING.

Dayton, Ohio, 26 april (UP). Flygvapnet utesluter inte möjligheten att de flygande tefaten kan vara främmande flygplan. Man har avdelat personal ur den tekniska säkerhetstjänsten i flygförvaltningens materielavdelning att undersöka rapporterna om de mystiska föremålen. Sammanlagt 240 amerikanska och 30 utländska rapporter om iakttagna tefat har undersökts. Trettio procent av dessa har befunnits härröra från vanliga föremål som telexempel meteorologiska ballonger, meteoriter eller ballonger för undersökning av den kosmiska strålningen. En naturlig förklaring kan motses beträffande ytterligare trettio procent, men de återstående fyrtio procenten förblir ett mysterium, förklarar "Journal Herald". Det är högst osannolikt att någon annan nation på jorden kan ha kommit så långt före oss!

30 april 1949: The Saturday Evening Post.

VAD KAN MAN TRO OM DE FLYGANDE TEFATEN, av Sidney Shalett.

Artikelförfattaren citerar ett flertal medlemmar av flygledningen - Vadenberg, Norstad, McCoy, LeMay och Spaatz - vilka samtliga bagatelliserar uppgifterna om de flygande tefaten. Därefter kommer beskrivningen av några fall som kan stödja teorin om hallucinationer.

25 juli 1949: Los Angeles Times.

VINGLÖST BRINNANDE HIMMELSVIDUNDER OBSERVERAT.

Atlanta, 24 juli. (UP). Trafikflygare har rapporterat att de sett ett kolosalt flygplan, som i bakre delen sände ut en fyrtio fot lång eldstråle. Rymdskeppet lyste med starkt sken likt ett väldigt fluorescerande ljus som löpte utmed själva flygkroppen. De rörde sig med en fart på mellan 800 och 1.000 km/tim.

21 augusti 1949: Los Angeles Times.

FLYGANDE TEFATEN BARA GAMMALT SKROT, FALSKT ALARM

Washington, D.C., 20 aug. (AP). Flygplanet förklarar att de två gamla apparater som hittats i ett tobaksmagasin i Maryland inte har något att göra med flygande tefat. (Illustrerat med ett foto från 1940 av rotorflygplan uppfunna av Jonathan Cladwell. Rester av hans arbete hade återfunnits i Maryland.)

INFORMATION

från Gävleborgs UFO förening.

Som synes av ovanstående rubrik, så har Gävle UFO förening bytt namn. Det nya namnet blev föreslaget av styrelsen och godkänt på medlemsmötet den 20/9-78. Mötet var förlagt till Cafe Bogården i Gävle.

Varför bytte föreningen namn? Jo därför att det finns medlemmar utspridda så gott som i hela länet. Mötet i fråga var välbesökt.

Ja, så har föreningen haft sina sedvanliga observationskvällar på Kungsberget. Besöken där har väl varierat i antal, men stämningen har varit god fast ufo:s inte ville visa sig just de kvällarna.

Lördagen den 9/9 hade vi besök på kungsberget av Falu Ufo förening.

Efter den 29 sept. har det verkligen börjat hända saker på firmamentet. I tre veckors tid har det formligen rasat in observationer av mystiska flygande föremål. Ca 150 st. observationsrapporter har inkommit från allmänheten och även från medlemmar. I skrivande stund kommer det fortfarande dagligen in rapporter.

Detta är en mycket intressant företeelse eftersom det har varit ganska långt ett långt tag på Ufo fronten. Utförlig rapport om observationerna, kommer i nästa nummer av tidningen.

Det bör påpekas, att så gott som varje veckoslut och ibland även mitt i veckan, är det någon eller flera medlemmar ute på observation.

Hoppas att vi inom vår Ufo förening verkligen får tillfälle att vara med i den fascinerade uppgiften, att om möjligt kunna finna, om än så lite lösning på detta fabulösa fenomen, som vi vanliga människor kallar (flygande tefat) UFO:s.

Du som är intresserad av UFO och det som hör till ämnet ifråga och som aktivt och seriöst vill tackla detta många gånger förbryllande fenomen, gå med i vår UFO förening. Om du verkligen är intresserad, tror jag inte att du ångrar dig.

LENNART STRID.

UFO DETECTOR

Making no claims as to the efficacy of the device, we present a circuit that will provide an indication of the magnetic disturbances which much UFO literature associates with UFO activity.

EVERY YEAR MANY thousands of people see objects in the sky which they cannot explain in terms of their previous experience. In this sense the existence of unidentified flying objects (UFOs) is not a matter for debate — people see flying things they cannot identify, thus, by definition, these things are unidentified flying objects.

The vast majority of sightings are caused by various objects or phenomena perceived in an unusual manner — cloud formations, meteors, satellites, planets, an unusually bright star, temperature inversions, etc. There are also a substantial number of hoax devices. Most people are satisfied if presented with a rational explanation for what they have seen, but a minority are not — they are 'conspiracy theorists' who deny totally the principle of Occam's razor. Faced with 99 probable explanations for an unusual happening — and just one explanation which complies with a previously accepted set of concepts — they will inevitably choose the odd one out.

Klass Encounters

No explanation or proof will convince the dedicated conspiracy theorist to think otherwise — a classic example of this is the often repeated story that the results of the USA Department of Air Force UFO investigation 'project blue book' have been suppressed. This is not really true. The blue book project files were declassified in 1970, and the USA department of Air Force Office of Information state that the files are available to all bona-fide researchers and media representatives.

The conspiracy theory was well summed up by Salvador Freixedo at the UFO conference in Acapulco (April 1977). 'The basic appeal of Ufology (for the masses) is that it is a belief system rather than a field of scientific investigation'. A further large number of classic cases quoted by Ufologists has been well and truly debunked by Philip Klass (a technical journalist working with Aviation Week and Space Technology magazine).

Of The Financial Kind

Klass's book (UFOs explained) thoroughly demolishes the most classic cases and provides evidence which casts major doubt on those few remaining. Consider for example the often quoted 'UFO landing' in Socorro, New Mexico in 1964. It now turns out that the 'landing' was set up as a publicity stunt by the local mayor, who just happened to own that bit of land where the UFO 'landed'.

It is perhaps significant that no serious challenger has ever taken up the USA's National Enquirer's offer to pay one million US dollars for proof that UFOs are unnatural phenomena emanating from outer space.

A small minority of ufologists should however be taken more seriously. These are dedicated people who investigate reported sightings as thoroughly as they are able. Unfortunately most of their investigations tend to be 'unscientific' in the sense that they lack the rigorous discipline which truly scientific investigation demands. Nevertheless, it is to the movement's great credit that they realise their investigational

limitations and are currently doing their best to check out as thoroughly as they can a number of previously accepted classic sightings. In fact magazines such as the authoritative US official publication 'UFO' currently feature exposes of previously 'proven' situations. In the light of this recent background, ETI was extremely interested to learn of a UFO magnetic anomaly detector recently developed by one of our contributors.

The basis of this device is that many UFO sightings are claimed to have coincided with major magnetic disturbances. In many reported situations, electrical equipment is claimed to have ceased to operate whilst the UFO was in the vicinity.

Thus, claim some ufologists, it may well be possible to sense the approach of a UFO by detecting abnormal perturbations of the earth's magnetic field. The unit described here has been designed by Mr F C Gillespie who has considerable expertise in this field.

Flux Be With You

UFO literature indicates that magnetic disturbances associated with some UFO activity are of such a magnitude that they should be detectable by relatively simple equipment. Naturally the more sensitive the equipment the further away a disturbance could be detected — however, an upper practical limit for sensitivity is set in most areas by the generally high level of background noise associated with civilisation — and which, ironically, is often postulated as attracting UFOs to this planet.

It is not at all difficult to detect the magnetic disturbance caused by a

PROJECT : UFO Detector

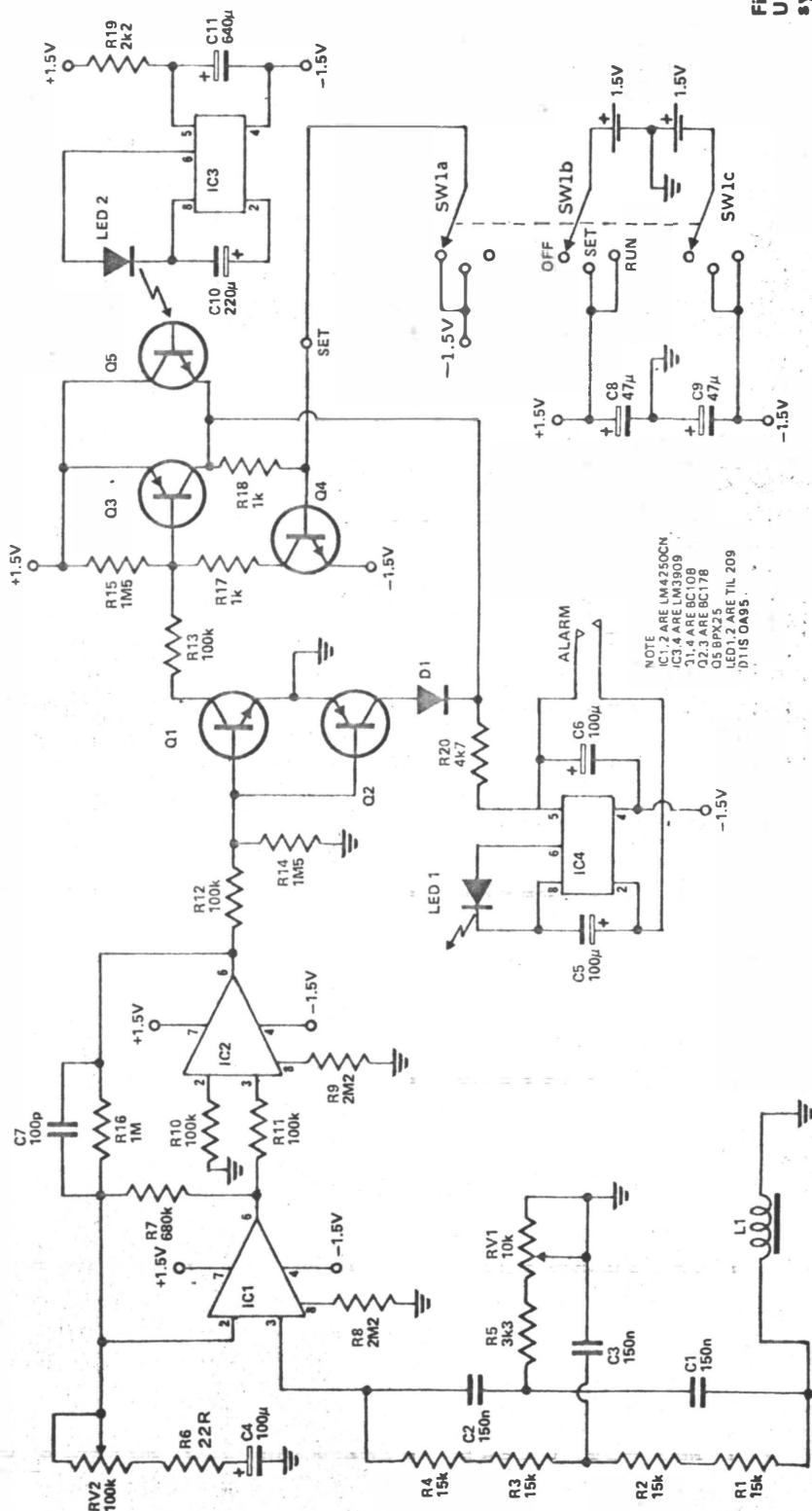

Fig. 1. Full circuit diagram of the UFO detector. Two detecting systems are provided, one based on a compass system and the other on coil L1.

HOW IT WORKS

There is anecdotal evidence that the magnetic disturbances associated with UFOs may be transient in nature or may build up and decay over a period of time or may also be of an oscillatory nature. For this reason the magnetic anomaly detector has two detecting systems capable of responding to all three types of disturbance.

The simpler of the two systems responds to minor movements of a very sensitive compass. The compass-needle is set up so that when undisturbed it blocks the passage of

light from a flashing LED, the light output from which would otherwise fall on a sensitive phototransistor. The phototransistor output is then amplified, latched and passed to a second flasher circuit which in turn can trigger alarms.

A second and more complex circuit monitors a solenoid (L1) across which a voltage would be generated if it were subjected to a changing magnetic field. A twin-T notch filter is incorporated in this circuit to null out ambient 50 Hz.

Any voltage output resulting from a changing magnetic field around L1 is passed to the two-stage amplifier formed by IC1 and IC2. 50 Hz background noise is greatly attenuated by the twin-T notch filter formed by the components between L1 and the amplifier. The frequency of the notch is adjustable by RV1.

The gain of the amplifier IC1/IC2 is varied by RV2. Output signals from the amplifier are passed to Q1/Q2/Q3/Q4 which form two latching circuits (each functioning depen-

ding on the polarity of the output signal).

The output of the latching circuitry is then passed to IC4. This is a National LM3909 LED flasher. This causes the alarm LED to flash at about 3 Hz. An external alarm output is also provided.

The compass circuitry is quite straightforward. IC3 is used to extend battery life. Any output from the phototransistor Q5 triggers the latching mechanism thus initiating the alarm sequence.

NOTE
IC1, 2 ARE LM4250CN
IC3, 4 ARE LM3909
Q1, 2 ARE BC107
Q3, 4 ARE BC178
Q5 BPC25
LED1, 2 ARE TIL 209
D1 IS OA95.

PARTS LIST

RESISTORS (all 1/4 W 5%)

R1-R4	15k
R5	3k3
R6	22R
R7	680k
R8, 9	2M2
R10-R13	100k
R14, R15	1M5
R16	1M
R17, 18	1k
R19	2k2
R20	4k7

POTENTIOMETERS

RV1	10k Trimpot
RV2	100k Trimpot

CAPACITORS

C1-C3	150n polyester
C4-C6	100u 3V6 Tantalum
C7	100p polyester
C8, 9	47u 6V3 Tantalum
C10	220u 10V Electrolytic
C11	640u 16V Electrolytic

SEMICONDUCTORS

IC1, 2	LM4250CN Op-Amp
IC3, 4	LM3909 Flasher
Q1, 4	BC108
Q2, 3	BC178
Q4, Q5	BPX25
D1	OA95, or similar germanium diode
LED 1, 2	Red LED with mounting clip

MISCELLANEOUS

L1	Solenoid (eg PO 3000 relay coil)
S1	3p 3w switch
Compass	(40mm max. needle length)
Connectors	
PCB as pattern	
Knob, Case, Batteries and holder, cable.	

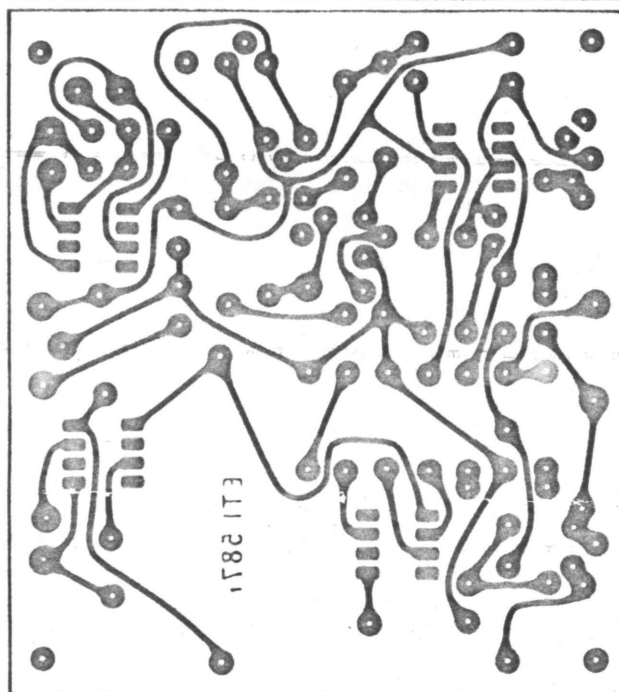

Fig. 2. Foil pattern for top of UFO PCB.

light switched on 20m away — or a car 100 or more metres distant, but one can rarely find a sufficiently magnetic-noise-free environment in which to set up an instrument of such sensitivity. The detector described here has adjustable sensitivity and in all but the very 'quietest' of areas the sensitivity can be set so that the noise just fails to trigger it. It is only in very rare and remote locations that the detector itself is the limiting factor.

Construction

The unit has been designed in such a way that either or both detecting circuits may be used, or indeed, duplicated if required. Circuit

construction is relatively straightforward, especially if the printed circuit board is used. The solenoid is the actuating coil from a Post Office type 3000 relay (5k). Many people will have such a device in their junk boxes — otherwise it can be obtained from shops handling post office surplus bits and pieces. The solenoid is located external to the unit and connected to it by a screened cable.

The block holding the LED and phototransistor associated with the compass mechanism is a little tricky to make. It may be built up from pieces of wood or plastic — or if you have the facilities it may be milled out of a block of brass or other non-magnetic material. The main requirements are that the LED and

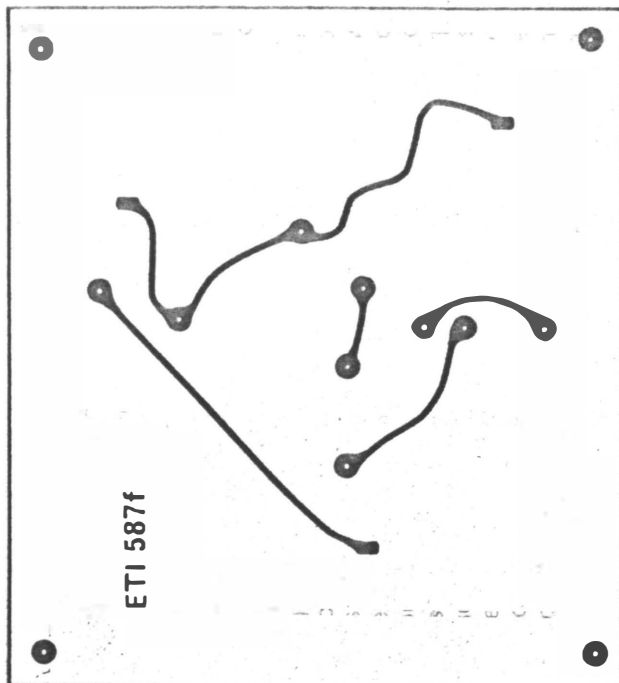
phototransistor must be very rigidly located and that the compass needle should just — but only just — block the light from the LED. The simplest way to make this section is to rebuild an old compass. We suggest that you build the unit in sections checking out each section as it is completed.

No matter how you build the device it is absolutely essential to make sure that the compass assembly is mounted very rigidly — if there is any freedom of movement random mechanical disturbances will be registered as alarms.

Setting Up

The compass circuitry is quite straightforward. Provided it has been made correctly the phototransistor

Fig. 3. Underside foil pattern.

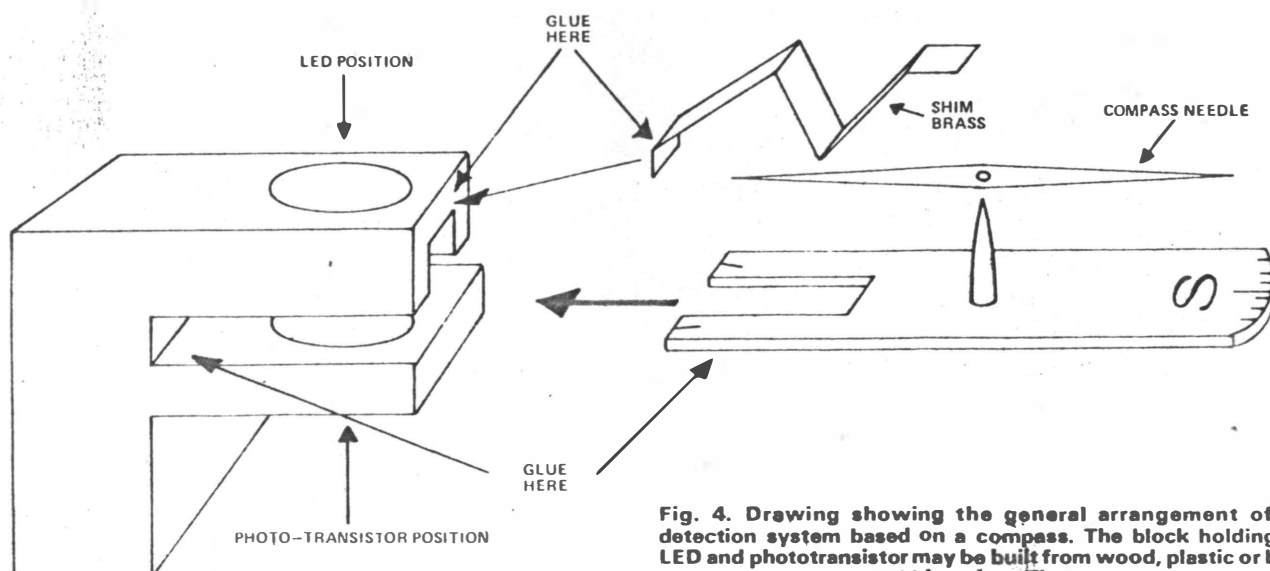

Fig. 4. Drawing showing the general arrangement of the detection system based on a compass. The block holding the LED and phototransistor may be built from wood, plastic or brass and must provide a rigid housing. The compass needle should just block the light from the LED in the quiescent state.

should be blocked by the compass needle when the complete detector assembly has been aligned precisely along the magnetic north/south line. Bringing a magnet or iron bar near the assembly should cause the needle to move slightly, thus allowing light to pass from the LED to the phototransistor, triggering Q3 and Q4, actuating the alarm.

The solenoid circuit is slightly more complex in that the twin-T rejection filter must be adjusted to optimise 50 Hz rejection. This may be done by observing the output from IC2 on a 'scope while adjusting RV1 for maximum rejection. If a 'scope is not available, then RV1 must be adjusted so that the circuit is not triggered by 50 Hz — increasing circuit gain via RV2 until the optimum setting is obtained. There is no need to inject 50 Hz into the circuit whilst setting up — in most

places there's more around than you'll need.

Once the initial adjustments are made there will be little need to change anything except the sensitivity (gain) control RV2. This should be adjusted so that the unit is just short of triggering under normal conditions. Local thunderstorms may occasionally trigger the unit but this

is inevitable unless you use the unit on low sensitivities. Well, there it is — the device will detect magnetic anomalies. Whether it will consistently detect UFO's is another matter — we were unable to obtain a DIN standard UFO for calibration purposes. Until we do, we refrain from making any claims as to the efficacy of this device.

ET:

BUYLINES

The electronic parts should not be too difficult to obtain, indeed a number of our advertisers now offer complete kits of parts for our projects.

If you incorporate the compass based detection system, the pieces for this may prove more illusive, but a raid through your junk box or a surplus component store should produce the goods.

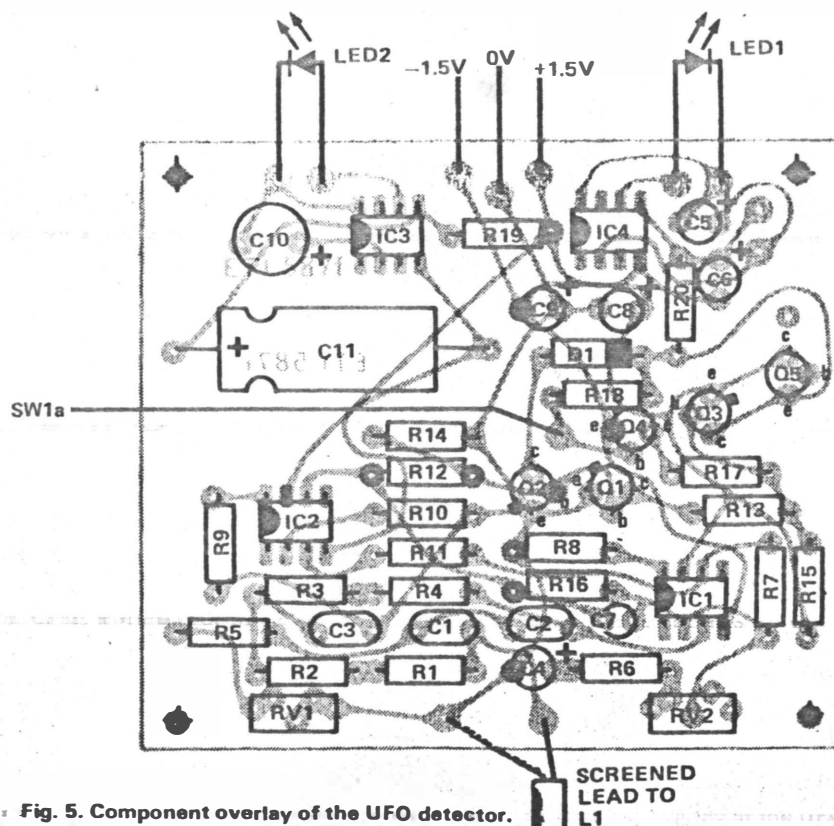

Fig. 5. Component overlay of the UFO detector.